

вилъ картини съ образи на снѣжни върхове и тихи езера подъ тѣхъ. Въ пейзажа му *Бъли върхове* се виждатъ високи снѣжни планини, заруменени отъ слънцето, дълги сини вериги отъ скали подъ тѣхъ, а още по-долу, по равното било, се лѣе студено бистро езеро.

Хубава е и гората — съ голѣми дървета, понѣкога повалени отъ грѣмъ, съ висока трева, съ нѣкое ромолещо поточе. Нѣмецътъ Конрадъ Лесингъ е изписалъ картината *Вечерна мъгла*. Подъ високитѣ борове се стеле мъглата, въ която се стапятъ по-далечнитѣ дървета, а сѣрнитѣ и дивитѣ кози сж се запжтили да пиятъ вода. Но и тѣ се едва виждатъ въ мъглата: далече сж.

Художницитѣ работятъ и зимни пейзажи, макаръ че е студено, та ржката измръзва. Такъвъ е пейзажътъ *Безкраенъ пжтъ* отъ нѣмеца Паулъ Аустъ. Изобразено е поле, покрито съ снѣгъ. Отъ дветѣ страни на пжтя стърчатъ безлисти клонати дървета, — толкова много, че се сливатъ въ далечината въ черна линия. Гладни врани сж накацали по полето — да дирятъ храна. А по небето летятъ надъ пжтя въ безкраенъ орлекъ други врани — толкова много, че сж се сгжстили като облакъ.

Природата е всѣкога хубава и навредъ може да се избере живописенъ кжтъ, за да се изобрази на картина. Но не стига да се предадатъ на пейзажа сжщитѣ багри, каквито вижда художникътъ; за да бжде изображението — както се казва — живо, трѣбва

тѣй да се изпише, че водата сякашъ да тече предъ насъ, а листата да шумолятъ. Като погледнемъ пролѣтенъ пейзажъ, да ни стане весело, както е било весело на художника, когато го е изписвалъ. За това вече не стига — живописецътъ да е майсторъ, а трѣбва да има и дарба. Тогава казваме, че пейзажътъ има душа, както има душа човѣкътъ.

КАРИНИ ВЪ ТАЯ КНИЖКА

„Света Богородица на престола“

картина

отъ

Дж. Барисонъ

(черно приложение)

Много живописци сж изобразявали света Богородица. Художникътъ Барисонъ е изписалъ Божията Майка, седнала на престола. На колѣнетѣ ѝ лежи детето Христосъ, което тя крепи съ лѣвата си ржка. Отъ дветѣ ѝ страни има по три ангела. Единитѣ свирятъ — кой на цигулка, кой — на китара, кой — на арфа, а другитѣ пѣятъ. Съ музика и пѣсни тѣ се молятъ на Бога и го славятъ. Детето Христосъ е заспало дълбокъ снѣ, пѣсенята на ангелитѣ го е приспала. Единъ бѣлъ гължбъ подхвърква по подножието на престола, прилетѣлъ да послуша пѣсенята — лекокрилъ и чистъ като нея. Лицето на света Богородица е кротко. Ангелитѣ, изобразени като деца, сж нѣжни, сжщо като музиката. И цялата картина прилича на пѣсенъ: изписана е леко, съ хубави сѣнки, а лицата сж добри, свѣтли и унесени въ молитва.

Камъкотрошачи

картина

отъ

Гюставъ Курбе

(черно приложение)

Френскиятъ живописецъ Гюставъ Курбе, който е изписалъ картината „Камъкотрошачи“, е отъ ония живописци, що гледатъ да изобразяватъ природата, хората и животнитѣ, каквито си сж. Той не украсява онова, което изписва, не го рисува по-хубаво, отколкото си е. Ето двама работници, баща и синъ, които трошатъ камъни. Трошлекътъ е потрѣбенъ: съ него постилатъ пжтя. Дрехитѣ на двамата трошачи сж окжсани: работницитѣ сж бедни хора, тѣ печелятъ само колкото да се нахранятъ и да отгледатъ семейството си. Върху насипа лежи една сждина съ гостба, която сж си сварили отъ сутринята, а до